

Güç kaynağımız: Namaz

Afyon'dan okuyucumuz: “Başlama tekbirinden selâma kadar namazda okuduğumuz zikir ve tesbihlerin anlamları nelerdir?”

Namaz bütün ibadetlerin özü, özeti ve çekirdeği hükmündedir. Bütün mahlûkat cinslerinin ibadetlerinin renkleri ve ana kareleri de namaza yerleştirilmiştir.¹ İnsan, namaz kılmak suretiyle Cenâb-ı Hakk'ı zikretmiş olur, tesbih etmiş olur, bütün noksanlıklardan uzak tutmuş olur, O'nu tazim etmiş olur, O'nun büyüklüğünü teslim etmiş olur, O'na duâ etmiş olur, O'na niyazda bulunmuş olur, O'na şükretmiş olur. İşte yine Üstad Bedüzzaman'ın ifadesiyle, bilhassa “Sübhânallah”, “Elhamdülillah” ve “Allahu ekber” kelimelerinin namazın her tarafında birer zikir, tesbih ve tazim kelimesi olarak yer alışı ve bu ifadelerin namazın ardında da ayrıca yine birer tesbih ifadesi olarak konmuş olması bundandır.²

Bedüzzaman bildiriyor ki: Şeytan, iman hakikatlerinin azameti ve büyüklüğü cihetinde dar kalpli, kısa akıllı ve kısa fikirli insanları, “Bir tek Zât bütün zerrelere, koca gezegenlere, sayısız astroitlere, dev gök cisimlerini, devâsâ yıldızları, tüm varlıkları ve tüm kâinatı tüm halleriyle nasıl evirip çeviriyor, yaratıyor, donatıyor, tanzim ediyor, düzenliyor, idare ediyor? Böyle hadsiz büyük bir meseleye nasıl inanılır? Bu mesele kalbe nasıl yerleşir? Bunu fikir nasıl kabul eder?” tarzındaki dehşetli aldatma sözleri ile insan fikrinde bir inkâr meyli ve küfür hissi uyandırıyor.

Bedüzzaman'a göre, şeytanın bu dehşetli desisesini ve aldatmasını susturan tek sır: “Allahu Ekber”dir. Şeytana verilecek en büyük cevap da “Allahu Ekber”dir. İslâmiyet'in şeâiri içerisinde, meselâ ezanda, namazda, niyazda, her hayret edilen şeylerde “Allahu Ekber”in en fazla kabul görmesinin, söylenmesinin ve zikredilmesinin bir nedeni de şeytanın bu desisesini mahvetmek ve kalbin imanına kuvvet vermektir. İnsanın aciz kuvveti, zayıf kudreti ve dar fikri böyle hadsiz büyük hakikatleri ancak “Allahu Ekber” dairesinde yerleştiriyor, “Allahu Ekber” nuruyla görüp tasdik ediyor ve “Allahu Ekber” kuvvetiyle kalbinde taşıyor. İnsan, vesveseye düşen kalbine ancak “Allahu Ekber” kelâmıyla cevap veriyor.³

Namaza, “Allah en büyüktür!” demek olan “Allahu Ekber” ile başlarız. Ellerimizi bağlarız. Sübhâneke okuruz. Sübhâneke, Allah'ı tesbih, hamd ve tazim ifâdeleriyle doludur. Mânâsını hatırlayalım: “Allah'ım! Sen'i tesbih ederim, eksik sıfatlardan tenzih ederim. San'a dâimâ hamd ederim. Sen'in adın yücedir. (Sen'in övgün

uludur.) Ve Sen'den başka İlâh yoktur.”

Rükûa “Allahu Ekber” zikriyle gideriz ve Allah'ın önünde eğiliriz. Rükûda üç defa Allah'ı tesbih ederiz. Yani üç defa “Sübhâne Rabbiye'l-Azîm” deriz. Mânâsı: “Azîm ve büyük olan Allah'ı tesbih ederim. O'nun noksanlıklardan uzak olduğunu kabul ve tasdik ederim.” demektir. Rükûdan doğrulurken, “Semiallâhü limen hamide” deriz. Bu bir yönüyle hamd, bir yönüyle şehâdet ifadesidir. Mânâsı: “Her kim ki hamd ederse, Allah onu işitti.” demektir. Rükûdan doğrulunca, “Rabbenâ leke'l-hamd” deriz. Ve az önceki şehâdetimizi burada doğrudan hamde çeviririz. Yani, madem ki Allah'ım Sen işitiyorsun, “Rabbimiz hamd ancak Sanadır. Ancak Sen övgüye lâyıksın Ey Rabbimiz!” demiş olmaktadır.

Rükûdan secdeye “Allahu Ekber” zikriyle gideriz. Secde bizim başımızı, yüzümüzü, alnımızı ve burnumuzu yere koyduğumuz, Allah'ın önünde zilletimizi ve hiçliğimizi fiilen kabul ettiğimiz, gösterdiğimiz ve bu davranışımızla Peygamber Efendimiz Aleyhissalâtü Vesselâmın ifâdesiyle en fazla Allah'a yaklaştığımız yerdir. Secdede üç defa Allah'ı tesbih ederiz. Yani “Sübhâne Rabbiye'l-A'lâ” deriz. Mânâsı: “Yüksekler yükseği olan, ulu ve ulvî bulunan Allah'ı tesbih ederim, O'nun her türlü noksanlıklardan uzak olduğunu, benimse O'nun rahmeti ve mağfireti olmadığı takdirde bir hiç olduğumu kabul ve tasdik ederim.” demektir.

Secdeden doğrulurken “Allahu Ekber” deriz. Burada “Allahu Ekber” diyecek kadar bekleriz. Sonra tekrar secdeye “Allahu Ekber” zikriyle gideriz. Secdeden kıyama veya oturuşa geçerken yeniden “Allahu Ekber” deriz.

Namazın sonunda önce sağımızda bulunan başta Kirâmen Kâtibîn olmak üzere meleklerle ve namazı cemaatle kılıyorsak sağımızdaki cemaate ve imama selâm veririz. Yani “Esselâmü Aleyküm ve Rahmetullah” deriz. Mânâsı: “Allah'ın selâmı ve rahmeti üzerinize olsun.” demektir. Sonra solumuzdaki başta yazıcı melek olmak üzere sâir meleklerle ve solumuzdaki cemaate yine “Esselâmü Aleyküm ve Rahmetullah” deriz ve böylece namazdan çıkarız.

Selâm verdikten sonra, “Allahümme ente's-selâmü ve minke's-selâm. Tebârekte yâ ze'l-Celâli ve'l-İkrâm.” deriz ki, bu sünnettir. Bunun mânâsı: “Allah'ım Sen Selâm'sın. Selâm, esenlik ve huzur sendendir. Sen tebrik edilmeye lâyıksın ey Celâl ve İkrâm Sahibi olan Allah'ım!” demektir.

Böylece namaz kılmak sûretiyle şeytanı ve şeytanın her türlü desîselerini dünyamızdan, kalbimizden ve hayalimizden kovmuş oluruz; bütün kalbimizle, bütün duygularımızla, bütün aklımızla, bütün fikrimizle ve bütün benliğimizle Allah'a teslim oluruz.

DUÂ

Ey Vahid-i Ehad! Bize birliğinle dirlik ver! Bize selâmınla esenlik ver! Bizi ikramınla

ŝâkir kıl! Bize rahmetini yâr eyle! Bizi emirlerine ağyar eyleme! Bize eksiklerimizi göster! Eksiklerimizle birlikte namazımızı makbul kıl! Namazı ruhumuzda kuvvet kıl! Namazla ruhumuzu kavî ve kâmil eyle! Âmin!

Dipnotlar:

- 1- Sözlere, s. 45.
- 2- Sözlere, s. 45.
- 3- Lem'âlar, 90.